

LIETUVOS KP ZARASŲ RAJONO
KOMITETO IR RAJONO DARBO
ZMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS
ORGANAS

PERGALĖ

1. V. RAUBISKA. Žodžiai ir darbai — 2 psl.
2. G. KAZLAUSKAITĖ. Aštriai, taikliai, principaliai — 2 psl.
3. K. DAUKSAS. Kas tōji siela? — 3 psl.
4. Tarptautinėmis temomis — 4 psl.
5. Sportas — 4 psl.

Nr. 69 (1799).

Zarasai, ketvirtadienis, 1959 m. birželio mėn. 11 d.

kaina 15 kap.

Kolūkiet! Nepamiršk, kad pasėliai laukia tavo priežiūros!

Grandims darbmetis

Mūsų kolūkio laukininkystės brigadų žemdirbiai, užbaigę pavasario sėją, nesudėjo rankų. Visos linininkystės, kukurūzų augintojų grandys uoliai ėmėsi pasėlių priežiūros darbų. Linų augintojai pradėjo kovą su pasėlių kenkėju-sprage, apdulkindami linus DDT preparatu. Vėliau papildomai patyrė pasėlių mineralinėmis trąšomis, išberdami į hektarą po 80 kg amonio salietros. Trečioje ir ketvirtoje laukininkystės brigadose, kur grandininkais dirba drg. drg. Sedukis ir Saltytis, ankstyvėji linai jau siekia iki 10 cm aukščio.

Kukurūzų augintojų grandys po 3 kartus nuakėjo pasėlius. Daugumoje kukurūzai pas mus pasėti bulvienose. O kada linininkystės, kukurūzų augintojų grandys uoliai ėmėsi pasėlių priežiūros darbų. Linų augintojai pradėjo kovą su pasėlių kenkėju-sprage, apdulkindami linus DDT preparatu. Vėliau papildomai patyrė pasėlių mineralinėmis trąšomis, išberdami į hektarą po 80 kg amonio salietros. Trečioje ir ketvirtoje laukininkystės brigadose, kur grandininkais dirba drg. drg. Sedukis ir Saltytis, ankstyvėji linai jau siekia iki 10 cm aukščio.

J. GRUMBINAS
„Pažangos“ kolūkio agronomas

Purena tarpueilius

P. Cvirkos vardo kolūkio brigados kukurūzų augintojų grandis augina šiemet 9 hektarus kukurūzų. Jau eilę metų dirbantis grandininku kolūkietis Ignas Vadišius turi sukaupęs nemažą patyrimą šlame darbe. Jis ypatingą dėmesį skiria pasėlių priežiūrai. Visi grandies kukurūzai buvo du kartus nuakėti lengvomis akėčiomis, ir auga gerai. Dabar jie jau turi po 3-4 lapelius.

Vakar grandies nariai pradėjo kukurūzų tarpueilių purenimą arkliniu planetu.

V. KAZELIŪNAS
kolūkio agronomas

Pasėjo kukurūzus ir... užmiršo

M. Melnikaitės vardo kolūkio II laukininkystės brigada, vadovaujama brigadininko Kotovo, šiemet pasėjo 8 hektarus kukurūzų. Si kultūra buvo pasėta laiku, kvadratinio - lizdiniu būdu, panaudojant mašiną SKG-6. Atrodo, kad brigadininkas drg. Kotovas, kolūkio agronomas Grigorjevas rimtai susirūpino kukurūzų auginimu ir pagrindą gausiam jų derliui gauti padėjo neblogą.

Po sėjos praėjo jau kelios savaitės, kukurūzai visame sklype sudygo. Bet su kultūriniais daigais smarkiai pasipylė ir įvairios piktžolės, kurios jau pradeda stelbti silpnus kultūrinius augalus. Dar prieš kukurūzams sudygsiant reikalinga buvo organizuoti pasėlių akėjimą, sunaikinti vos prasikalančias piktžoles. Tokius nurodymus turėjo brigadininkas Kotovas. Jis su tuo sutinka, žada paskirti tam žmogų, bet ir iki šiol nepaski-

ria. Taip Kotovas ir pradėjo pirmadienį žadėjo pradėti kukurūzų aukėjimą, piktžolių naikinimą. Bet ir tą dieną žmogaus tam darbu nepaskyrė. O po praėjusių lietingų dienų piktžolės auga sparčiai, kasdien sunkiau darosi jas sunaikinti.

Prižiūrėti kukurūzai netruks pasikelti, o kad jie sparčiau augtų, būtina pasėlius papildomai patręšti azotinėmis trąšomis. Tik tuo juos tręš minėto kolūkio kukurūzų augintojai, jei šiuo metu artelės sandėliuose nėra nė kilogramo salietros nei kitų azotinių trąšų? Čia jau didelis kolūkio valdybos apsileidimas, kad vadovai laiku nepadavė paraiškos mineralinėms trąšoms įsigyti.

Brigadininkui būtina nedelsiant atsisakyti neteisingos praktikos auginant kukurūzus. Jis juk puikiai žino, kad ši kultūra auga tik gerai prižiūrima.

V. Daunoras

DAUGIAU kaip 4000 hektarų užima Puškino vardo kolūkio žemės. Šiaurėje jos ribojasi su rajono centru, kalvomis ir negilomis daubomis tiesiasi iki Dailidžionių miško, nuo Sirvintos upelio iki Bartkuškio girios. Dešimtys kaimelių išbarstyti šioje žemėje. Anksčiau jų gyventojų skaičius kasmet mažėjo. Menka dirva nenorėjo maitinti valstiečių. Jie ėjo uždariauti į miestą. Žmonės laikė, kad nėra tokios jėgos, kuri priverstų šias žemes dosniai atlyginti už jų darbą.

Taip, anais laikais tokios jėgos nebuvo. Ji atsirado kartu su kolūkine santvarka. Ir štai ten, kur viešpatavo skurdas ir vargas, išaušo naujas gyvenimas. Puškino vardo kolūkis — vienas stipriausių Sirvintų rajono kolūkių. Praėjusiais metais vidutinis grūdinių kultūrų derlius visame plote viršijo 11 centnerių iš hektaro, šimtui hektarų naudmenų buvo pagaminta po 170 centnerių pieno ir po 32 centnerius mėsos. Svarus darbadienis — štai kokį atlyginimą gavo kolūkiečiai už savo trūšą.

Daugeliui atrodė, kad geresnio ir laukti nereikia. Nenuslėpsi, kad tokių nuotaičių buvo ir kai kurių kolūkio komunistų tarpe. Bet partijos XXI suvažiavimas priverė juos kitaip įvertinti savo galimybes.

„Viljamas Naina štai jau devynerius metus vadovauja žemės ūkio artelei. Šis geras, rūpestingas šeimininkas labai myli savo kolūkį. Naina gimė ir išaugo šiose vietose. Greičiausiai dėl to jaunas komunistas, buvęs apskrities paruošų įgaliotinis, ir atėjo čia, kad padėtų žmonėms, su kuriais kartu augo, kurti naują gyvenimą.“

Plačiu žingsniu eina jis po laukus, supažindindamas mus su visuomeniniu ūkiu.

— Atrodo, viską padarėme, — sako Naina, — ir pasėjome kaip ntekuomet anksti, pagal visas agrotechnikos taisykles, ir gyvuliais pasirūpinome. Galėtume, kaip tai būdavo anksčiau, truputį pailsėti. Bet ne, pasirodo, kai užsikrauni didelę našta, reikia įtempti raumenis.

Atsiliepdami į partijos XXI suvažiavimo nutarimus, kolūkiečiai apsiėmė septynmetį įvykdyti per penkerius metus. Jau šie-

met numatyta iš kiekvieno hektaro nuimti po 14 centnerių grūdų, pagaminti šimtui hektarų naudmenų po 220 centnerių pieno ir po 70 centnerių mėsos...

Kaip ir paprastai, anksti pabudo tą dieną kolūkis. Dar išvakarėse komunistas Kazys Pauliukėnas, vadovaujantis pirmajai brigadai, paskirstė kolūkiečiams užduotis. Todėl žmonės iš karto nuo pat ankstyvo ryto ėmėsi darbo. Štai linksmu būreliu išskubėjo į laukus moterys. Jos sodina kopūs-

VASAROS DIENA KOLŪKYJE

tus. Iki vakaro turi būti apsodinti visi 8 hektarai. Vyrus su arkliais brigadininkas pasiuntė prie statybų — jie vežė medžiagas.

Apžiūrėdamas linų pasėlius, Pauliukėnas pastebėjo, kad juose atsirado spragių. Jis surinko visus nuo kitų darbų laisvus žmones, kiekvienam jų priskyrė tam tikrą plotą. Per dieną teks apdulkinti dustu 18 hektarų linų.

Gera vyksta darbai ir antroje brigadoje, pas jauną komunistą Stasį Zulinską. Jį mes sutikome kukurūzų lauke. Zulinskas atidžiai sekė, kad Adomas Sinka, Mykolas Rimkevičius ir Mykolas Snitka, akėjantys pasėlius, nepažeistų daigų kvadratuose.

— Šį kartą surinksime ne mažiau kaip po 400 centnerių žaliosios masės iš hektaro, — sako brigadininkas. — Ši žemė dar niekuomet nebuvo gavusi tiek trąšų, kiek šiemet.

Anapus plento papildomai tręšiamas vasarojus, akėjamos bulvės. Greta kolūkiečių grupė tręšia mėšlu sklypą, kuriame bus sėjami žiemkenčiai, moterys ravėja avižas ir miežius. Kažkur tolumoje užia traktorius. Jis baigia arti paskutinius

Respublikos kolūkiuose

juodųjų pūdymų hektarus. Beje, dėl pūdymų. Jų kolūkyje gyvuliai netrypia. 240 hektarų iš 290 apsėti grūdinių bei ankštinių kultūrų mišiniais žaliajam pašarui.

Ankstesniais metais daug rūpesčių buvo su trečiaja brigada. Ji amžinai suvėlindavo darbus. Pirmininkas pasitarė su komunistais, ir brigadai vadovauti buvo paskirtas komjaunuolis Česlovas Bakasėnas. Dabar

vesnį žmogų. Ir štai kasdien auga didelio kluno, tipinės karvidės sienos, baigiama įrengti tranšėja trims šimtams tonų siloso.

Siame septynmetyje kolūkiui teks nusausti apie 800 hektarų pelkėtų žemių. Čia bus įrengtos kultūrinės pievos ir ganyklos, kuriose augs vešli žolė. Dabar pašariniai naudmenys užima kolūkyje apie 70 procentų visų pasėlių. Žiemai kiekvienai karvei bus sukaupta beveik po 13 tonų sultingųjų pašarų.

Kur bepažvelgtum — į laukus, fermas, remonto dirbtuves — visur darniai dirba šimtai žmonių. Kolūkiečius skatina šiltas komunistų - agitatorių žodis, „kovos lapelių“ šūkių. Visą savo darbą ir mintis žemdirbiai skiria gimtajam kolūkiui stiprinti, įvykdyti didelius įsipareigojimus, kuriuos jie prisiėmė, atsiliepdami į partijos raginimą.

M. Vasaris
K. Raudonis

(ELTOS koresp.).

Melioratorių laimėjimai

AKMENĖ. (ELTA). Šiais metais įsteigtos Papilės mašinių-melioracijos stoties kolektyvas gegužės mėnesį „Zal-girio“ kolūkyje, Medemrodės ir Dabikinės tarybinuose ūkiuose uždaru drenažu nusausino 119 hektarų dirvų. Drenavimo darbai taip pat vykdomi ir Kairiškių tarybiname ūkyje. „Laisvės“, „Taikos“, „Latvelių“ ir Kirovo vardo kolūkiuose iškasta 80 kilometrų atvirų griovių.

Šiemet Papilės MMS nudrenuos rajono kolūkiuose ir tarybinuose ūkiuose 800 ha dirvų.

Melioratoriai gilina ir tiesina Agluonos, Gulbinų ir Pragalvės upelių vagas. Čia pirmąją darbų vykdymo Eriko Armo brigada. Ji jau įvykdė pirmojo pusmečio užduotį.

MMS parkas nuolat papildoma naujomis mašinomis. Nesenai čia gauti du daugiausia ekskavatoriai ir buldozeris.

Vasaros stovykla karvėms

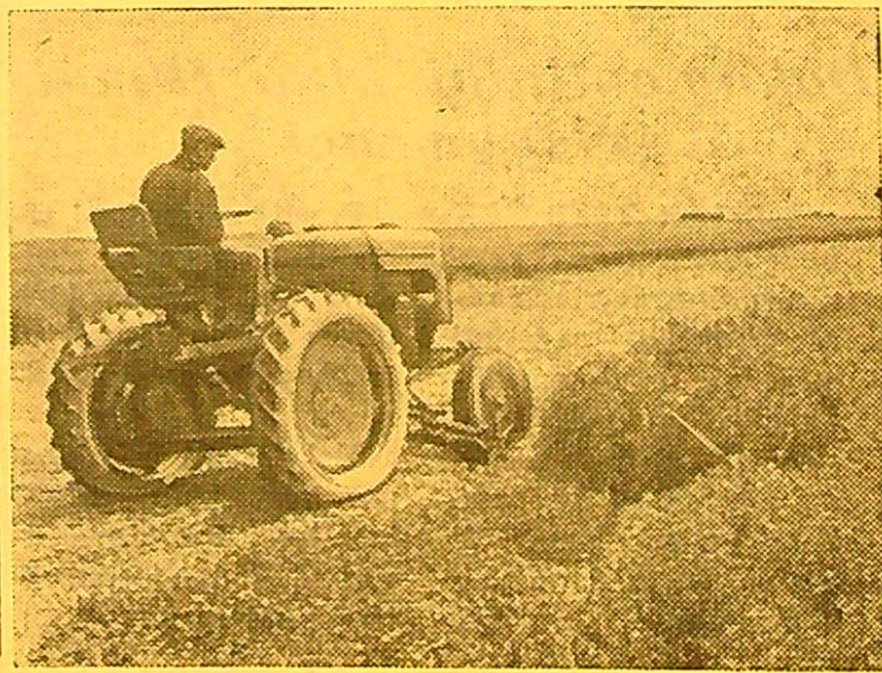
ROKISKIS. (ELTA). Pirmosios laukininkystės brigados brigadininkui Jonui Minkevičiui pasiūlius, Marytės Melnikaitės vardo kolūkyje įrengta vasaros stovykla karvėms. Šiuo tikslu pastatytos penkios kilnojamosios pašiūrės. Čia galvijai gaus prieglaudą nuo lietaus ir saulės kaitros. Pašiūre įrengtos ędžios.

Vasaros stovykla įgalins sukaupti daug vertingų organinių trąšų. Kolūkio automašinos prie lauko stovyklos atgabeno daugiau kaip 100 tonų durpių kraukui. Per visą ganyklinį laikotarpį vasaros stovykloje bus paruošta daugiau kaip du tūkstančiai tonų durpių-mėšlo komposto.

KIRGIZIJOS TSR. Cuijos slėnio kolūkiai ir tarybiniai ūkiai pradėjo pauti sėtines pašarines žoles. Ivanovsko rajone vienas pirmųjų pradėjo šienapiūtė „40 let Oktiabria“ kolūkis. Iš kiekvieno hektaro čia gaunama po 25-30 cnt liucernos šieno.

Nuotraukoje: traktorininko V. Selivanovo agregatas piauna sėtines žoles „40 let Oktiabria“ kolūkyje.

A. Rasščichino nuotr. (TASS).

Kaip jūs vykdote savo įsipareigojimus?

ŽODŽIAI IR DARBAI

3,6 centnerio kiaulienos 100 ha ariamos žemės — toks kovos už priimtų įsipareigojimų rezultatas per penkis šių metų mėnesius Kalinino vardo kolūkyje. Lyginant su pirmojo ketvirčio rezultatais per gegužės mėnesį kiaulienos gamyba 100 ha arimų artelėje padidėjo vos 0,4 cnt. Tokie lėti tempai, vykdant priimtus įsipareigojimus, toli gražu ne raminantys. Juk suvikiškiams šiomet reikia pagaminti po 30 cnt kiaulienos 100 ha arimų. Iki šiol realizuotos kiaulienos kiekis sudaro vos tik aštuntąją dalį įsipareigojimuose įrašyto skaičiaus, o prasidėjo jau paskutinis pirmojo pusmečio mėnuo. Ar pajėgs kalininiečiai iki metų pabaigos įveikti atsilikimą kiaulienos gamyboje, įvykdyti įsipareigojimus?

Norint pagaminti reikiama kiekį kiaulienos, reikia nupenėti ir realizuoti nemažiau 423 bekonų po 85 kg kiekvieną. Iki šio mėnesio pradžios realizuoti 45 bekonai. Metų pradžioje, artelės valdyba apskaičiavusi, kad nei turimų kiaulių, nei vietos jų laikymui neužteks, nutarė pasikviesti į pagalbą kolūkiečius. Pagal sudarytas kontraktacijas sutartis kolūkiečiai turi išauginti savo pasodybinuose ūkiuose kolūkiui bekonus. Iš esamų artelėje 186 kiemų sutartis bekonams auginti sudarė 151 kolūkietis. Tai nemažas skaičius, tačiau žinant, kad bekonų vis dėlto truks, rei-

kėjo siekti, kad ir likusieji kiemai augintų nors po vieną bekoną. Kolūkio valdyba pradėtos geros priemonės kiaulienos gamybos padidimui neišnaudojo iki galo, netenkant dar 35 bekonų.

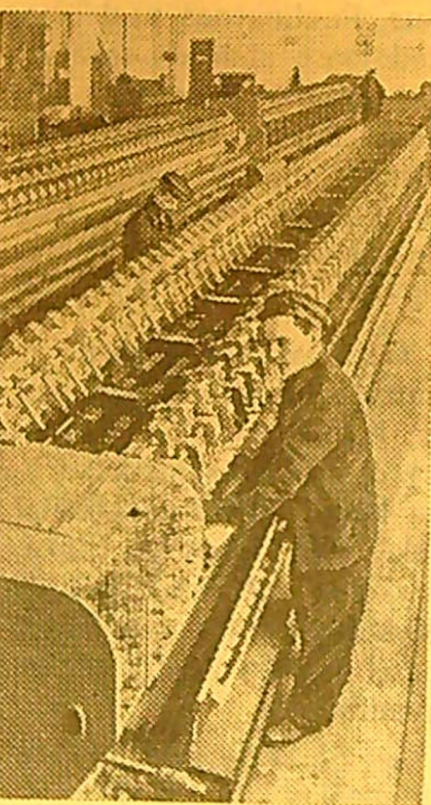
Nepatenkinama padėtis su bekonų auginimu pačioje kolūkio fermoje. Norint įvykdyti įsipareigojimus, be kolūkiečių auginamų bei realizuotų bekonų, fermos įgėjomis iki metų pabaigos dar reikia atpenėti 231 bekoną. Dabartiniu metu kiaulidėje laikomas 41 peniukšlis 2—4 mėnesių amžiaus bei apie 50 paršelių iki 2 mėnesių. Dar ne visos motininės kiaulės apsparšė avusios. Tačiau, ar pavyks iki metų pabaigos išauginti iki reikiamo svorio gautus paršelius, abejotina. Reikalas tame, kad bekonai iki 80—85 kg svorio čia penimi ne mažiau kaip 7—8 mėnesius. Tai per ilgas penėjimo laikotarpis. Gal šerimo racionai skurdūs, ar kiaulininkams už darbą blogai atlyginama ir jos dirba nenoriai? Anaipol. Pašarų gausumu kiaulės nenuksriaustos. Nesiskundžia jų trūkumu nei fermos vedėjas Navickas, nei pačios kiaulininkės. Už darbą, kaip pagrindinis atlyginimas, kiaulininkėms kasmet priskaitoma po tūkstantį su viršum darbadienių. Ir kaip papildomą atlyginimą už darbą jos gauna iš kolūkio fermos po bekoną. Ar mažai? Ne. Dirbk ir stenkis, augink kuo daugiau beko-

nų. Tačiau kiaulininkės suinteresuotos tik didesniu kiaulių skaičiumi, o ne jų produktyvumo kėlimu, nes darbadieniai joms priskaitomi tik pagal pirmąjį rodiklį, gi nuo penimų kiaulių paros priesvorio atlyginimo dydis nepriklauso. Reikia gi pagaliau sutvarkyti apmokėjimą kiaulininkėms pagal gautą produkciją.

Kas link kiaulių skaičiaus, tai, neužtenkant savų, artelei reikėjo jų nusipirkti. O patalpų jų laikymui užtektų. Kiaulidės kiemas apsuptas pastatų, krūmų, čia šilta ir, padarius stogines apsaugojimui nuo lietaus ir užtvaras, kiaules būtų galima laikyti čia.

Nors ūkiniai metai jau įpusėjo, tačiau, įsigijus trūkstantį kiekį kiaulių, rūpestingai jas šeriant, prižiūrint, įsipareigojimus galima ir reikia įvykdyti.

V. Raubiška

KALININO SRITIS.
Staricko rajono Kalinino vardo kolūkio mechanizatoriai, sėkmingai baigę pavasario sėją, pradėjo ruošti derliaus nuėmimui. Jie remontuoja kombainus, linaroves ir kitas mašinas.

Nuotraukoje: mechanizatorius N. Gacukovas ruošia linarovę.

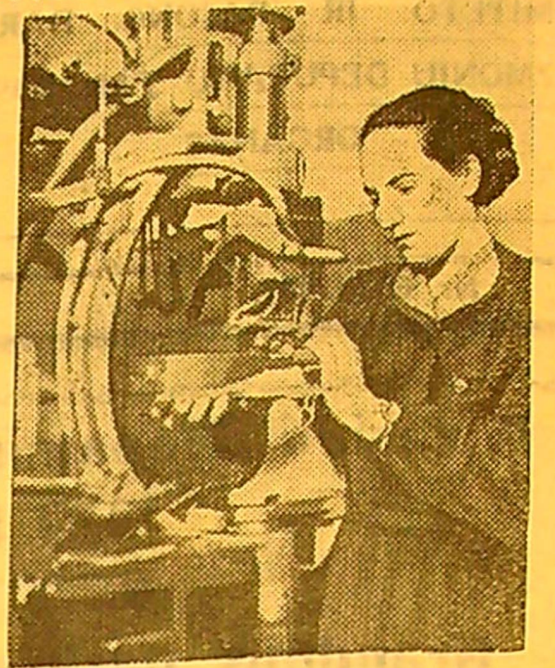
N. ČAMOVO nuotr.

(TASS).

Šiaulių miesto F. Žemaičio vardo vidurinės mokyklos mokiniai su gamybiniu apmokymu sėkmingai atlieka praktiką „Elnio“ odos-avalynės kombinate. Moksleivės Silva Bičkauskaitė, Elena Pivoriūnaitė, Vida Daugmaudytė, Stasė Pranauskaitė jau dirba savistoviai. Jos įsisavino po kelias gamybines operacijas.

Nuotraukoje: Šiaulių miesto F. Žemaičio vardo vidurinės mokyklos moksleivė Silva Bičkauskaitė darbo metu.

V. BRAŽIO nuotr. (TASS).

Kolūkių satyriniuose sienlaikraščiuose

Aštriai, taikliai, principaliai

Satyrinė spauda, galima sakyti, dar nauja kritikos forma mūsų rajone. Jeigu Ždanovo v. kolūkio komjaunimo organizacija satyrinį sienlaikraštį leidžia kelinti metai, tai kitose žemės ūkio artelėse šis žanras prigijo tik paskutiniuoju metu. Trumpai susipažinkime, ką rašė kai kurie iš jų atsakingu pavasario laukų darbų laikotarpiu.

„Pirmūno“ kolūkio valdyboje prie iškabinto naujo „Botago“ numerio sustoja nemažas būrelis artelės narių. Pasigirsta juokas. — Žiūrėk, žiūrėk, o Braidokui ta popietė neišėjo į naudą. Pakliuvo, „vargšelis“!

Visų akys nukrypsta į gana išraiškingą karikatūrą: išvagotas laukas, kuriame matosi bulvių maišai, ir vagoje nuvirtęs III laukininkystės brigados kolūkietis Vaclovas Braidokas. Kas gi įveikė šį gana tvirtą laukininką? Kaip atsakymas į šį klausimą, greta jo stovi didžiulė bonka, o ant jos viską paaiškinantis užrašas: „40 laipsnių“. O prie viso to, karikatūros viršuje dvielis iš senos liaudies dainelės.

„...Pasigėriau kaip gaidys, [dys, Kas gi mane pabaidys?].

Zinoma, tą pačią dieną drąsuolio Vaclovo jau niekas negalėjo „pabaidyti“ — teko jam už tai nuo brigadininko kitą kartą...

Griežto pasmerkimo susilaukė nesaugą ir negerbią visuomeninio turto žmonės ir kitoje to paties sienlaikraščio karikatūroje. Čia „Botagas“ vanoja šonus plepiams kaimynėlėms — J. Paurienei, Šutienei ir kitoms, — kurios, norėdamos sutrumpinti vienos pas kitas kelią, išmynė per kolūkinius pasėlius dešimtis takelių. Karikatūra vaizduoja kolūkietę Šutiene, stovinčią su pintinėle rankoje prie susikryžiavusių takelių.

„...Čia takelis pas Zigmienę, čia takelis pas Stasiene, čia — pas Adomiene. Tai patogu mēlis!..“

Nemėgsta „Pirmūno“ kolūkio komjaunuoliai ir

jaunimas dykaduonių, veltėdžių, keikūnų. Vargas jam, jei toks atsiranda jų tarpe — „paglosto“ juos „Botagas“ ir skersai, ir išilgai. O apie šių „glamonių“ malonumą gali pasakyti jaunuoliai Stasys Barskevičius ir Petras Naprys. Pirmasis raivosi žiovulio kamuojamas ir į susirūpinusios senos motinos klausimą: „Kada eisi dirbti į kolūkį, Staseli?“ atsako tik neaiškiu mykimu. Gi Petras pateko į „Botagą“ už nekultūringą elgesį šokių metu. Mėgsta, mat, vyrukas kartais riebiai nusikeikti, nešvankią repliką sviesti...

Matyt, ne už gerą elgesį ir švelnias kalbas teko ir kolūkietui Grikiniui. Štai kokį faktą konstatuoja sienlaikraštis. „Atsirado naujas priežodis: „Rėkia, kaip Grikinis, palietus jo asmenį!“ Prie to — grėsminga ir įtūzi žmogysta, suspaudusi kumštis, išsprogdinusi akis...

Įsivaizduojate, skaitytojau, kaip jautėsi šie draugai, patekę į „Botagą“? Nepavydėtina! Tačiau kritika ne tik pliekia, bet ir padeda suprasti klaidas. Komjaunimo organizacijos sekretorius drg. Denofas (jis ir sienlaikraščio redaktorius) su pasitenkinimu sako, kad Stasys Barskevičius dabar dirba kolūkyje, o Petras Naprys mažina savo necenzūruotą leksikoną. Ką gi, belieka ir mums tik pasididžiuoti šiais jaunuoliais ir palinkėti jiems daugiau niekada nebepakliūti į „Botagą“.

Daug padeda kolūkio valdybai kovoti su pasitaikančiais trūkumais V. Kudirkos v. žemės ūkio artelės pirminės komjaunimo organizacijos leidžiamas satyrinis sienlaikraštis „Adatėlė“. Patį savo smagų „Adatėlė“ kreipia į nesąžiningus kolūkietis, apsilaidėlius, girtuoklius. Štai kolūkio medžiagų sandėlininkas Jonas Girčys, nežinia, ar iš geros širdies, ar iš reikalo, „paskolino“ kolūkietui Tumėnui iš sandėlio mineralinių trąšų pasodybinio sklypo tręšimui. Už savivaliavimą ir kolūki-

nio turto švaistymą sandėlininkas buvo ne tik atitinkamai nubaustas, bet ir taikliai nupieštas sienlaikraštyje.

Nepaglostė „Adatėlė“ ir pieno vežiko Cibulskio, kuris sugalvojo būdą, kaip pasisavinti po keletą litrų pieno, nesumažinant jo kiekio bidonuose. Paskutiniame sienlaikraščio numeryje užteko vietos ir jam. Štai kaip skamba užrašas po karikatūra.

„Cibulskis: „Ar nežinot, kolūkiečiai, kaip ten atsitiko, kad į bidonus pateko „buožgalvių““

Kolūkiečiai: „Žioplav buvai, tai ir pateko. Pienan pylei vandenį ne iš šulinio, bet iš balos“.

„Adatėlė“ savo pasiekė: Cibulskį pasmerkė visi, jam buvo uždėta administratyvinė bausmė.

Tiesa, „Adatėlė“ turi ir kai kurių trūkumų. Dar ne visada kritika pataiko, kaip sakoma, į akį. Sienlaikraštis kartais mėgina kalbėti, ir bendromis frazėmis, nevardindamas pavardžių. Štai, karikatūra, pavadinta „Mokyklos salėje, kai vyksta paskaita“, vaizduoja iš salės išeinančius, besikalbančius tarp savęs žmones, tačiau pavardžių nėra nė vienos. O juk tai charakteringa tik atskiriems žmonėms. Nieko konkretaus nepasako ir karikatūra, kviečianti kovoti su girtuokliavimu. Tai, žinoma, minusas redkolegijai.

Bendras visų čia peržvelgtų sienlaikraščių trūkumas yra tas, kad nė vienas iš jų nesupazindino skaitytojo, kokios priemonės priimtoms savivaliautojams nubausti, trūkumams pašalinti. Norėtusi, kad redkolegijos rimčiau pagaltovų ir dėl pačių užrašų po karikatūromis, kurie kartais būna labai abstraktūs, sunkiai suprantami. Tačiau visumoje reikia pasveikinti kolūkių partinių ir komjaunimo organizacijų iniciatyvą. Reikia, kad satyrinis sienlaikraštis būtų kiekvienoje žemės ūkio artelėje ir įmonėje.

G. Kazlauskaitė

Kinofikacijos darbuotojai lenktyniauja

Didžiulius uždavinius kinofikacijos darbuotojams iškėlė TSKP XXI suvažiavimas didinant kino seansų lankomumą ir propaguojant dirbančiųjų masėse tarybinio kino meną. Tuo tikslu Lietuvos TSR Kultūros ministerija, Lietuvos LLKJS Centro Komitetas ir Respublikinio kultūros darbuotojų profsąjungos komiteto prezidiumas nuo š. m. balandžio mėn. 1 d. iki spalio mėn. 1 d. praveda kino įrengimų apžiūrą.

Neblogų rezultatų kino įrengimų apžiūroje pasiekė Zarasų rajono kilnojamojo kino darbuotojai žymiai viršydami mėnesines užduotis, geriau aptarnaudami žiūrovus. Suvedus gegužės mėnesio rezultatus, pirmoji vieta atiteko kilnojamojo kino mechanikui Bronėi Navickaitėi, įvykdžiusiai mėnesinį planą 154 procentais. Šauniai dirba kilnojamojo kino mechanikai Salties ir Valentinavičius.

Viso rajono kilnojamojo kino gegužės mėnesio planas įvykdytas 135 procentais. Kinofikacijos darbuotojai ir ateityje sieks dar geresnio kaimo dirbančiųjų aptarnavimo kinu, be meninių kino filmų demonstruodami dokumentinius ir žemės ūkio filmus, siekdami vis naujų laimėjimų savo darbe.

P. VALIULIS

Dokumentiniai kino filmai visuomenei

Sutinkant TSKP CK birželio Plenumą, rajono kultūros skyrius ėmėsi priemonių pagerinti mokslinių ir dokumentinių kino filmų demonstravimą. Dabar kiekvieną sekmadienį 12 val. Zarasų miesto kinoteatre bus demonstruojami kino filmai mokslu, technika, sporto, meno klausimais.

Praeitą sekmadienį zarasičiai su dideliu susidomėjimu žiūrėjo kino filmus „Bičių pasaulyje“ ir „Apsaka apie pingvinus“.

Moksliniai ir dokumentiniai kino filmai taip pat bus demonstruojami ir kilnojamojo kino punktuose.

P. VAITKŪNAS

M Ė S A

realizuota rajono kolūkių ir tarybinių ūkių nuo 1959 m. sausio mėn. 1 d. iki birželio mėn. 1 d.

Užimama vieta	Viso realizuota mėsos gyvu svoriu 100 ha žemės naudmenų (cent)		Tame skaičiuje kiaulienos 100 ha ariamos žemės (cent)	
	Čkių pavadinimas			
	1959 m.	1958 m.	1959 m.	1958 m.
1. Čapajevų vardo	15,7	8,0	17,5	9,2
2. „Zemdirbio“	15,7	4,1	14,2	5,5
3. Stalino vardo	12,3	7,7	13,5	4,7
4. „Lenino atminimo“	11,4	13,5	16,1	16,6
5. Ždanovo vardo	11,3	3,5	13,3	3,0
6. „Tarybinio artojo“	10,7	3,7	10,4	4,6
7. Puškino vardo	10,4	4,8	9,6	5,7
8. „Tarybų Lietuvos“	9,9	3,7	10,7	4,9
9. „Raudonojo Spalio“	9,5	4,9	13,3	5,5
10. „Už taiką“	8,4	4,3	8,6	4,7
11. „Aušros“	8,0	3,3	7,2	4,2
12. „Pažangos“	7,5	5,0	8,4	5,6
13. „Pirmūno“	7,4	6,8	7,6	7,8
14. „Garbingo darbo“	6,9	5,9	7,1	4,6
15. M. Melnikaitės vardo	6,6	3,5	8,4	3,8
16. J. Zemaitės vardo	5,9	5,4	5,6	5,8
17. P. Cvirkos vardo	5,6	4,6	7,5	5,9
18. V. Kudirkos vardo	5,6	3,6	7,0	4,6
19. „Lenino keliu“	5,2	4,9	6,1	6,3
20. „Aukštaičio“	4,2	9,8	4,7	12,1
21. „Nemuno“	4,0	5,1	5,6	6,8
22. Kalininų vardo	3,1	3,2	3,6	2,2
23. Mičiurino vardo	1,5	2,3	2,1	3,1
Rajone:	8,5	5,9	9,6	6,5
1. Kimbartiškių taryb. ūkis	11,2	15,0	12,2	19,3
2. „Tautų draugystės“	—	6,2	2,8	6,6
3. Stelmužės	—	1,0	X	1,4

TSRS CSV inspektorius Zarsų rajonui

Laiškas iš Kazachstano

Šių metų pavasarį su komjaunimo keliapiais į Kustanajaus srities kolūkius ir tarybinius ūkius išvyko grupė mūsų rajono komjaunuolių, tame tarpe ir Čapajevų vardo kolūkio kolūkietė Marija Loginova ir to

paties kolūkio klubo skaityklos vedėja — Katia Šerstabojeva. Šiomis dienomis į komjaunimo rajono komitetą atėjo laiškas su Kustanajaus antspaudu. Rašo Katia. Čia ir spausdiname ištrauką iš laiško.

...Jūs sveikina iš tolimo Kazachstano Jūsų pasiuntiniai Maša ir Katia. Iš susijaudinimo nežinau nė nuo ko pradėti.

Į paskyrimo vietą atvykome balandžio 27 dieną. Mus sutiko labai gerai, įkurdino irgi puikiai. Dirbti pasiuntė mus į daržus. Šis darbas yra mums naujas. Nors ir Lietuvoje tekdavo susidurti su daržininkyste, bet čia visai kitaip, nes daržininkystė čia laistomoji. Visi darbai čia mums nauji, bet gan įdomūs. Nėra ko slėpti: po to, kai buvau pripratusi prie plunksnos, žymiai sunkiau dabar dirbti su kastuvu. Tenka dirbti

prakaituojant. Dirbant tenka ir pavargti, tačiau po darbo galima kultūringai pailsėti. Kino filmai demonstruojami čia kiekvieną dieną. Sokame irgi dažnai. Kiek apleistas yra kultūrinis-masinis darbas. Tačiau mums padedant jau buvo organizuotas koncertas, kuriame dalyvavome tiek aš, tiek ir Maša. Taip pat buvome išvykę su koncertu į tarybinio ūkio skyrių. Koncertas visiems labai patiko.

Uždirbame gerai. Galima uždirbti po 30—40 rublių per dieną.

Mūsų grupėje yra 9 žmonės. Mane išrinko grupės vyresniąja. Mūsų grupėje

LENINGRADAS. Gerai organizuotas knygų platinimas „Svetlanos“ gamykloje. Praėjusiais metais gamyklės visuomenininkai pardavė savo įmonėje 100 tūkstančių knygų. RTFSR Kultūros ministerija ir kultūros darbuotojų profesų centro komitetas apdovanojo 40 visuomeninių knygų platintojų Garbės raštais bei ženkliais „Knygos propagandistai“ (šiuo ženkliuku apdovanojami visuomeniniai platintojai, kurie asmeniškai išplatino daugiau kaip 3 tūkst. knygų).

Dabartiniu metu įmonėje yra apie 100 platintojų. Kai kurie jų jau pardavė po 5—9 tūkstančius knygų.

Nuotraukoje: „Svetlanos“ gamyklės visuomeniniai knygų platintojai G. Davydovas, N. Titišova, parduotuvės direktorė V. Maksimova ir G. Stekolnikovas parrenka knygas pardavimui gamykloje.

V. Kapustino nuotr. (TASS).

Nerūpestingas fermos vedėjas

Jau daugiau negu pusė metų praėjo, kai mūsų kolūkyje pasikeitė galvijų fermos vedėjas. Į šį atsakingą postą artelės valdyba paskyrė gabų žmogų drg. Pieviškį. Nėra abejonės, kad reikalai būtų pakrypę į gerąją pusę, bet... šis darbuotojas pradėjo smarkiai girtuokliuoti. Per girtuokliavimą, apsilaidimą drg. Pieviškis pamiršta jam patiktą pareigą, retai apsilanko fermoje, o jei ir atvyksta, tai gero žodžio melžėjos iš jo nesulaukia. Kad ką jau kalbėti aipe dalykišką paramą, patarimus. Drg. Pieviškiui pavesta vesti visą fermos dokumentaciją: kontrolinių pieno

primelžimų žurnalą, karvių kergimo apskaitą ir pan. Jam už tai išmokamas solidus atlyginimas. Be priskaitomų darbadienių kiekvieną mėnesį jis gauna ir pastovų piniginių atlyginimą — po 250 rb. Atlyginimą drg. Pieviškis atsiima, bet fermos dokumentaciją veda labai blogai. Net gyvulių augintojų darbadienių knygelių reguliariai neužpildo ir neparodo žmonėms. Drg. Pieviškis, būdamas materialiai aprūpintas, visiškai nesidomi, kad reguliariai gautų papildomą atlyginimą melžėjos. O jos

skundžiasi, kad šiemet nė už vieną mėnesį dar nėra gavusios joms priklausomų pinigų už pagamintą produkciją.

Nesirūpina fermos vedėjas gyvulių produktyvumo kėlimu. Visą pavasarį ruošiamasi karvių bandą padalyti ir ganyti dviem grupėmis. Bet ir iki šiol karvės ganomos vienoje bandoje, jos be ganyklų žolės daugiau nieko negauna. Paskutiniu metu gyvuliai negauna nė gramo ir koncentruotų pašarų. Neapsirūpinta jais tik dėl Pieviškio apsilaidimo.

Buvęs fermos vedėjas drg. Spakovskis dabar dirba melžėju. Bet jo prižiūrimų karvių grupė yra blogiausia fermoje. Ir tas neatitiktinai: Spakovskis dirba, kad tik dieną praleistų, o nesirūpina gyvulių produktyvumo kėlimu. Tai mato ir fermos vedėjas Pieviškis. Tačiau jis, kartu su Spakovskiu girtuokliuodamas, tyli.

Melžėjos ir kolūkiečiai pasipiktinę tokiu minėtų darbuotojų nerūpestingumu. D. Leščinskis „Garbingo darbo“ kolūkis.

KAS TOJI SIELA?

Svarbiausias visų religijų atramos taškas yra siela. Kiekvienoje religijoje siela įsivaizduojama kitaip, bet visur ji laikoma nemaria ir atsakinga už žmogaus elgesį. Kaip gi ir kada žmonės pradėjo galvoti, kad be matomų daiktų yra nematoma „nemari“ siela? Kada atsirado sielos sąvoka? Mokslas nustatė, kad sielą sau „sukūrė“ tolimoje praeityje dar puslaukinis žmogus. Tai patvirtina išlikę senovės tautų padavimai, legendos. Tuo galima įsitikinti stebint ir mūsų dienų vaikų gyvenimą bei galvosėną.

Mažas vaikas, lygiai kaip ir puslaukinis žmogus, pagrindinį skirtumą tarp gyvy ir negyvy mato kvėpavime. Vaikas, pamatęs savo mirusį draugą, labai nustemba, kad pastarasis

guli ir nekvėpuoja. Tai yra todėl, kad kvėpavimo būtinumas labai lengvai suvokiama — užėmus burną ir nosį, tuojau kyla mirties baimė. Lietuvių kalboje dar ir dabar tebesakoma „iki paskutinio atodūsio“ arba „iki paskutinio kvėptelėjimo“. Dėl tos pačios priežasties senose, dabar jau mirusiose kalbose, sielos, vėlės, dvasios, kvėpavimo, kvapo ir oro sąvokos buvo reiškiamos vienu ir tuo pačiu žodžiu. Kadangi mirdamas žmogus tarytum iškvėpia paskutinį atodūsį, tai ir susidarė nuomonė, kad miršančio žmogaus atsiskiria kažkas nematomo — siela, vėlė.

Antrasis puslaukiniams žmonėms visiškai nesuprantamas reiškinys, turėjęs lemiamos reikšmės sielos sąvokai atsirasti, buvo sapnai.

Įsivaizduokime puslaukinį žmogų, kuris sočiai pavalgęs, užsnūdo medžio lapijos pavėsyje. Jisai, sakykime, sapnuoja, kad medžioja lokį ir po ilgos, sunkios kovos užmuša jį. Nubudęs žmogus dairosi, ieško nukauto žvėries, bet jo neranda. Žinoma, jis klausinėja savo artimųjų, kur jie paslėpė sumedžiotą laimikį, gi šie tik juokiasi iš jo, sakydami, kad apie laimikį negali būti nė kalbos, nes jis nemedžiojo, o miegojo. Panašūs dalykai dažnai pasikartodavo senovės žmonėms, ir jie stengėsi aiškinti sapnus taip, kaip sugėbėjo. Jie galvojo, kad žmogui bemiegant, nuo jo atsiskiria kažkokia nematoma būtybė ir tuo metu gyvena savo atskirą gyvenimą. Toji būtybė — siela buvo laikoma protinga, nes tada, kai kūnas ilsėjosi, ji darė protingus ir reikalingus darbus — medžiojo,

žvejojo, kovojo. Senosios religijos net draudė staiga žadinti miegantį, nes, girdi, staiga prižadintas kūnas gali nueiti į kitą vietą, siela neberasianti jo ir kūnas liksiąs puskvailiu.

Trumpai tariant, sugalvojus sielą, puslaukinis žmogus savaip išaiškino kvėpavimą ir sapnus. Paprastai, naiviai samprotuodamas, jis galvojo, kad paskutinis miršančio žmogaus kvėptelėjimas, lygiai kaip ir atsiskirianti siela žmogui bemiegant, nemiršta, bet lieka toliau gyventi taip, kaip ji gyvena sapnu metu.

Pomirtinį sielos gyvenimą puslaukiniai žmonės galėjo vaizduotis tik kaip tąsą žemiškojo gyvenimo, nes kitokio gyvenimo jie nežinojo. Siela, anot jų, taip pat medžioja, kariauja. Dėl tos priežasties buvo sugalvoti ir tam tikri laidojimo būdai. Mirusį artimą žmo-

gų, giminės vadą ar karį laidodavo taip, kad palengvintų jų vėlei tolesnį gyvenimą. Kartu su lavonu užkasdavo arba laužė sudegindavo jo darbo įrankius, ginklus, mėgiamą maistą bei gėralus, ir net vergus bei karo belaisvius. Žodžiu, stengdavosi, kad vėlei nieko netrūktų. Neretai ir žmonai tekdavo eiti ant laužo drauge su vyro lavonu. Taip laidojo visi pagonys, bet dalis apeigų išliko ir naujosiose religijose.

Sielos ir pomirtinio gyvenimo sąvoka suvaidino lemiamą vaidmenį tada, kai religija įgavo klasinį pobūdį, kai atsirado išnaudotojai ir išnaudojamieji. Klasių atsiradimas pakeitė religines sąvokas ir jas pajungė valdančiųjų klasių reikavimams. Valdantieji jiems naudingą savo vergų, baudžiauninkų nuolankumą, klusnumą, savęs išsižadėjimą pavadino gerais poel-

giais ir už juos žadėjo dangų, o už priešiskus jiems veiksmus — pragarą. Kadangi dvasiškija nuolatos teigė, jog žemiškasis gyvenimas laikinas, kad tai tik pasirošimas amžinam pomirtiniam gyvenimui, nemari, viską jaučianti taip pat, kaip gyvas žmogus siela skatino norą patekti į dangų ir tuo pačiu išvengti pragaro. Tokios pasakos apie sielą skatino žmones nesirūpinti žemiškojo gyvenimo gerinimu, nekovoti už pažangą, būti paklusniam, pasiduoti kančioms, leisti save skriausti, neprieštarauti valdantiems, nes už visas kančias ir skriaudas žemėje, girdi, laukias dešimteriopas atpildas po mirties.

Štai kodėl visos religijos yra nenuginčijamai reakcingos, stabdančios žmonių žengimą į gražesnę gyvenimą čia — žemėje.

Profesorius K. DAUKSAS

Tarpautinėmis temomis

PROVOKACINIS IMPERIALISTŲ IŠPUOLIS LAOSE

Pastaruoju laiku nedidelėje Laoso šalyje, esančioje Indokinijos pusiasalyje tarp Tailando ir Vietnamo, vyksta įvykiai, sudarą grėsmę taikai Pietryčių Azijoje. Laoso karališkoji vyriausybė pradėjo karo veiksmus prieš liaudies pasipriešinimo judėjimo — Patet-Lao pajėgas ir mėgina įvesti šalyje karo diktatūrą. Tuo Laoso valdžia grubiai pažeidžia 1954 ir 1957 metais sudarytus susitarimus dėl taikos įvedimo Indokinijoje ir dėl karo veiksmų nutraukimo tarp karališkosios kariuomenės ir Patet-Lao ginkluotųjų pajėgų. Laoso vyriausybė taip pat sukliudė veikti tarptautinei komisijai, stebinčiai, kaip vykdomi šie susitarimai.

Ne paslaptis, kad šiuos Laoso vyriausybės veiksmus padiktavo JAV valdantieji sluoksniai, siekiantieji slauksniai, siekiantieji pajungti Laosą savo agresyviems planams. Būdinga, kad ginkluotas Laoso kariuomenės žygis prieš patrietines Patet-Lao pajėgas sutapo su stambios Amerikos karinės bazės įsteigimu Laoso pietuose.

Laoso valdžios ir jos užjūrinį įkvėpėjų veiksmais, sudariusiais pavojingą įtempimo židinį Pietryčių Azijoje, pasipiktino viso pasaulio taikingosios jėgos, ypač Azijos šalyse. Daugelis Indijos, Indonezijos, Kambodžos laikraščių smerkia Laoso valdžios veiksmus. Birnos nacionalinės vienybės fronto

prezidiumas paskelbė pareiškimą, kuriame pabrėžia, kad „Amerika“, padėdama Laoso reakcionieriams, siekia pakirsti taiką Laose“. Siekdamas sumažinti įtempimą Laose, Vietnamo Demokratinės Respublikos, Kinijos, Tarybų Sąjungos vyriausybės reikalauja skubiai atnaujinti tarptautinės komisijos veiklą Laose. Tai užtikrintų anksčiau priimtų susitarimų dėl taikos išsaugojimo Laose vykdymą.

Kapitalo pasaulyje

MILIJONŲ TRAGEDIJA

Katastrofa, nacionalinė nelaimė, tragedija — taip apie nedarbą priversta rašyti Jungtinėse Amerikos Valstijose buržuazinė spauda, tie patys laikraščiai ir žurnalai, kurie ilgą laiką mėgino nuslėpti tikrą padėtį. Jungtinėse Amerikos Valstijose yra apie penkis milijonus visiškų bedarbių ir daugiau kaip 10 milijonų žmonių, dirbančių nepilną darbo savaitę!

Taip išsklaidytas mitas, kad dirbtinis pagyvėjimas karo pramonėje, ginklavimosi varžybos gelbsti nuo nedarbo. Didžiuliai kariniai užsakymai naudingi tik saulei milijardierių. Jie atneša jiems milžiniškus pelnus. Gi milijonai darbo žmonių tampa darbo intensyvinimo aukomis: vystantis technikai, automatizuojant gamybą „nereikalingi“ žmonės išmetami į gatvę. Taikių pramonės šakų, gyvenamųjų namų, mokyklų statybos, kelių tiesimo mažinimas dėl nepakankamų asignavimų (didžioji dalis Jungtinių Amerikos Valstijų biudžeto sunaudojama kariniams tikslams) nuolat didina nedarbą.

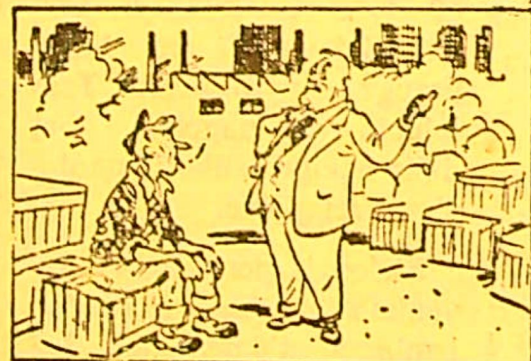
Tiesos paslėpti negalima. Siurpią tiesą apie Amerikos darbo žmonių kančias Jungtinių Amerikos Valstijų sostinėje sužinojo visi. Tūkstančiai bedarbių iš visų šalies kampų susirinko Vašingtone. Pirmą kartą Amerikos darbininkų judėjimo istorijoje įvyko vieno dieną trukusi konferencija nedarbo klausimais. Joje dalyvavo daugiau kaip 10 tūkstančių žmonių, atstovavusių 15 stambiausių Jungtinių Amerikos Valstijų pramonės rajonų. Kalbėjusieji pasakojo apie baisų skurdą, ištikusį bedarbius.

Jungtinės automobilių ir aviacijos pramonės darbi-

ninkų profsąjungos pirmelninkas Reiteris demaskavo „ramintojus“, kurie tikina, kad pramonėje prasidėjo pagyvėjimas. „Nė vieno žmogaus pergyvenimo negalima palyginti su tuo, — pasakė jis, — ką pergyvena bedarbis, kelias dienas bergždžiai ieškojęs darbo ir kai jam jau išmokėtos visos nedarbo pašalpos, o jis turi eiti į namus žinodamas, kad pamatys savo alkanus vaikučius. Argi jis gali jiems pasakyti, kad šiandien jie neturi būti taip alkani kaip vakar, todėl, kad numatomas tam tikras pramonės kilimas!“.

Kokių gi praktinių priemonių ėmėsi Amerikos vyriausybė po Vašingtono konferencijos? Kongresas nutarė sudaryti komisiją... nedarbo klausimui iširti! Ir tai — viskas!

Neregėtai platų užmojį įgauna Italijos darbininkų, tarnautojų ir samdinių kova. Pastaraisiais metais smarkiai paastrėjo krizė Italijos pramonėje. Salis kenčia dėl dalyvavimo Siaurės Atlanto bloke, smarkių ginklavimosi varžybų, dėl laikymo savo teritorijoje Amerikos karinių bazių. Taikiosios pramonės

— Neužmiršk, kad tu — AMERIKOS bedarbis, ir didžiukis tu! Juk tu taip pat esi išgarbintojo „amerikinio gyvenimo būdo“, kuriam taip visi pavydi, dalylytė.

Piešinys iš Italijos laikraščio „Paeze“

Kinijos Liaudies Respublikos aukštųjų mokyklų studentų tarpe daug darbininkų ir valstiečių. Praėjusiais metais darbo didvyre tekstilinėje Che Czian-siu stoji į Rytų Kinijos tekstilės pramonės in-

žinierių institutą Sanchajuje. Ji mokosi sėkmingai.

Nuotraukoje: Che Czian-siu (viduryje) chemijos laboratorijoje.

Sinchua agentūra Uenj Cuanj-mejaus nuotr.

šakos mažinamos, mažėja gamybos apimtys, milijonai žmonių netenka uždarbio. Tačiau Italijos darbininkai nesitaiksto su savo padėtimi. Jie aktyviai kovoja už savo teises į darbą. Florencijos darbininkai, atsakydami į elektrinės draugijos įmonininkų pranešimą, kad darbininkai vėl bus atleidžiami iš darbo, užėmė gamyklą ir 18 dienų neišėjo iš jos cechų. Remdami darbininkus, išėjusius į demonstraciją su šūkiomis: „Darbo, darbo!“, į gatves išėjo beveik visi miesto gyventojai. Vyriausybė prieš darbo žmones pasiūtė karabinierius ir motorizuotą policiją. Nuskambėjo šūviai. Žemė nusidažė darbininkų krauju. Visoje Italijoje prieš policijos veiksmus vyko protesto mitingai ir demonstracijos.

Oficialiais duomenimis per pastaruosius mėnesius Vokietijos Federatyvinėje Respublikoje padidėjo bedarbių skaičius. Laikraštis „Nojes Doičland“ rašo, kad apie 30 procentų visų Vakarų Vokietijos statybininkų neturi darbo.

Negailestinga tikrovė demaskuoja kapitalistinės santvarkos gynėjų prasimanymus apie jos „pranašumus“. Kol tebėra ši santvarka, negali būti panaikintos jos piktžaidės — krizės, nedarbas, gamybos anarchija, nesumažės darbo žmonių vargai.

Beringo jūros turtai

Beringo jūra — viena rūsčiausių pasaulio jūrų. Ir nors ji žinoma jau apie tris šimtus metų, jos vandens iki šiol viso pasaulio žvejams buvo „balta dėmė“. Dabar ši „balta dėmė“ beveik išnyko tarybinuose žvejybos žemėlapiuose.

Nutarę panaudoti Beringo jūros turtus septynmečiui įvykdyti, Kamčiatkos, Primorjės ir Sachalino žvejai šį pavasarį čia surengė didelę žvejybos ekspediciją. Ji surado čia didžiules žu-

vies atsargas. Vien tiktai Sachalino žvejai, išsiuntę į Beringo jūrą 8 tralerius, per trumpą laiką sugavo dešimtis tūkstančių centnerių plekšnių. Beringo jūros turtus įsivainantys žvejai išplėtė lenktyniavimą už geriausią gamybinę dovaną įvyksiančiam TSKP CK Plenumui.

(TASS-ELTA).

Vakaras žemdirbiams

Sekmadienį Girsų septynmetės mokyklos mokytojai lankėsi Stelmužėje. Čia jie surengė vakarą žemdirbiams, kurio metu parodė 4 veiksnių komediją „Silva studentauja“.

Į vakarą gausiai atsilankė „Stelmužės“ tarybinio ūkio darbininkai, o taip pat J. Zemaitės vardo, Stalino vardo ir kitų kaimyninių kolūkių kolūkiečiai.

L. Alkovas

Sportas

LAIMĖJO KUDIRKIEČIAI

Zoninė kolūkių spartakiada birželio 7 dieną įvyko Antazavėje. Spartakiadoje dalyvavo „Aukštaičio“ ir V. Kudirkos vardo kolūkių komandos. Komandinėse šaudymo varžybose pirmą vietą užėmė „Aukštaičio“ kolūkių komanda, surinkusi 335 taškus. Tik dviem taškais atsiliko varžovas — V. Kudirkos vardo kolūkis. Geriausi šauliai — Jokūbaitis (V. Kudirkos vardo kolūkis), surinkęs 85 taškus ir išpildęs trečio atskyrio normą, ir Plepienė, surinkusi 83 taškus.

Įtempta kova vyko tinklinio aikštelėje. Jeigu „Aukštaičio“ kolūkių

*
Kolūkių atelje

NEMENČINĖ. (ELTA).

Albinas Čaplinskas — siuvelėjas nuo 1917 metų. Jis dirbo Kauno teatro dirbtuvėse, Vilniaus Modelių namuose, Šiaulių ir Panevėžio individualinio siuvimo atelje. Kuomet senasis meistras nutarė išeiti į pensiją poilsį, jis apsigyveno Paberžės miestelyje. Be čia jis sužinojo, kad „Lenino kelio“ kolūkyje atidaroma siuvykla. Albinas nutarė nelikti nuošalyje nuo šio svarbaus reikalo. Artelės valdyba paskyrė jį pirmosios rajone kolūkinės atelje vedėju.

— Kolūkyje siuvėjui darbo užtenka, — pasakoja Albinas Čaplinskas. — Dabar kiekvienas nori turėti daliai pasiūtą eilutę ar madiną tokiais reikalais važinėti į Nemenčinę ar net į Vilnių. Mes ir savo siuvykloje sugebėsime aprengti kolūkiečius neblogiau, negu vilki miestiečiai.

Meistro iniciatyva prie kolūkių siuvyklos steigiami kursai. Juose jaunosios kolūketės mokysis kirpti ir siūti drabužius.

Šiomis dienomis baigtos remontuoti kolūkių ateljė skirtos patalpos.

Siemot rajone bus atidarytos dar keturios tokios siuvyklos.

Suvedus spartakiados rezultatus, išryškėjo, jog sportininkai geriausiai paruošti V. Kudirkos vardo kolūkyje. Jiems ir atiteko pirmoji vieta. Spartakiada taip pat padėjo išaiškinti geriausius kolūkių sportininkus, kuriuos reiks pasiūsti į rajoninę kolūkių spartakiadą.

K. ZALUPA

Zarasų LSD „Nemunas“ tarybos pirmininkas

Imbrado zonoje

Imbrade įvyko zoninė kaimo sporto kolektyvų spartakiada, kurioje dalyvavo „Pirmūno“, J. Zemaitės vardo kolūkių ir „Stelmužės“ tarybinio ūkio sportininkai. Neblogai spartakiadoje užsirekomendavo „Stelmužės“ tarybinio ūkio šaulių ir lengvosios atletikos komandos, iškovojušios zonos nugalėtojų vardus. Tinklininkų tarpe stipriausi buvo „Pirmūno“ žemės ūkio artelės sportininkai.

Varžybų metu neblogų rezultatų pasiekė spartakiados dalyviai Kulikauskas, Andrijauskas, Kušlytė, Reinius, Vaitkevičius ir kiti.

J. Denofas

varžybų teisėjas

Už redaktorių
L. VAITKONIENĖ

Zarasų MMS reikalingi traktorininkai darbui su specialiais traktoriais, ekskavatorininkai, šaltkalviai mašinų remontui ir kalvis.

Atlyginimas pagal išdirb. DIREKCIJA